

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/38/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2225010617
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2225010617.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci obžalovaného: A. B., t. č. vo výkone väzby v ÚZVJS Bratislava, pre v bode 1. obžaloby prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, v bode 2. obžaloby prečin porušovanie domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona, v bode 3. obžaloby prečin výtržníctvo podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v bode 4. obžaloby zločin sexuálne násilie podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, v bode 5. obžaloby zločin obmedzovanie osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona, v bode 6. obžaloby zločin zavlčenie do cudziny podľa § 187 ods. 1 Trestného zákona, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 24T/45/2025 – 644 zo dňa 26.02.2026, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 10.03.2026 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. B., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Po výsluchu obžalovaného uskutočnenom dňa 25.02.2026 až 26.02.2026 v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 72 ods. 3 Trestného poriadku, vo veci žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu v čase súdneho trestného konania, vyhláseným uznesením zo dňa 26.02.2026 sp. zn. 24T/45/2025 – 644 Okresný súd Dunajská Streda (ďalej aj „okresný súd“) rozhodol tak, že (citácia):

„Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku súd žiadosť obžalovaného A. B., narodený XX.XX.XXXX v C. B., trvale bytom D. E. XXX, okres Dunajská Streda, toho času vo väzbe v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a v Ústave na výkon väzby Bratislava, o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 03.02.2026 zamietla, z dôvodu, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvajú.

Podľa § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku súd písomný sľub obžalovaného A. B., na nahradenie väzby neprijíma.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku súd väzbu obžalovaného A. B., dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahrádza.“

Okresný súd svoje uznesenie odôvodnil v rozsahu č. I. 644 až 655 spisu (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Proti napadnutému uzneseniu vzápätí po jeho vyhlásení podal sťažnosť obžalovaný (č. I. 641 spisu; ďalej aj „sťažnosť obžalovaného“). Obžalovaný v písomnom odôvodnení sťažnosti, ktoré okresnému súdu doručil dňa 05.03.2026 prostredníctvom svojej obhajkyne, uviedol (ako z neho vyrozumel

sťažnostný súd), že napadnuté uznesenie je podľa jeho názoru nesprávne [§ 189 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], čo odôvodnil tým, že (pre obsiahlosť textu tu zostručnené/zosumarizované)

- okresným súdom nebol dostatočne zohľadnený aktuálny procesný stav veci a prestoj v súdnom konaní. Na doterajších štyroch termínoch hlavného pojednávania bol realizovaný v podstate len výsluch obžalovaného, poškodené osobne dosiaľ vypočuté neboli, okresným súdom uvádzaný skutkový stav nebol dosiaľ overený vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní. Okresný súd pritom hodnotil skutkový stav, akoby dokazovanie bolo úplne vykonané, výpoveď poškodenej nebola dosiaľ pred súdom kontradiktórne vykonaná (preto sa o ňu, vykonanú zatiaľ len v prípravnom konaní, okresný súd nemal pri väzobnom rozhodovaní opierať). Okresný súd navyše formuloval svoje úvahy/závery spôsobom, ktorý prejedikuje existenciu tu stíhaných skutkov a vinu obžalovaného za ne, čo nie je prípustné (okresný súd tak porušil prezumpciu neviny).

- rýchlosť dokazovania v konaní pred súdom nezodpovedá tomu, že obžalovaný je väzobne stíhaný. Medzi termínom hlavného pojednávania dňa 24.11.2026 a dňa 04.02.2026 ubehlo bez zavinenia obžalovaného až 72 dní. Ak nemohla v danom období konať zákonná sudkyňa z dôvodu jej práceneschopnosti, mala konať ju zastupujúca sudkyňa.

- okresný súd nie dôsledne (a len formálne) skúmal možné nahradenie ním identifikovaných dôvodov väzby zo strany obhajoby ponúknutými náhradami väzby.

- okresný súd zakladá dôvod tzv. preventívnej väzby aj na výsledkoch znaleckého skúmania osoby obžalovaného; také výsledky znaleckého skúmania však nie sú spôsobilé predpovedať budúce správanie sa obžalovaného. Tiež nie je pravdou, že by obžalovaný nebol schopný rešpektovať vôľu poškodenej, ako plynie z jeho výpovede pred súdom (ktorej obsahom sa okresný súd v napadnutom uznesení vôbec nezaoberal), ich kontakt bol obojstranný, kedy obžalovaný rešpektoval aj žiadosť poškodenej o časový odstup.

- dôkazy nachádzajúce sa v spise (najmä svedecké výpovede či znalecké hodnotenie osoby obžalovaného a osôb poškodených) okresný súd interpretoval selektívne len v neprospech obžalovaného. Okresný súd tak ignoruje verziu podávanú obžalovaným, preferuje verziu podávanú poškodenou/poškodenými (prípadnou vierohodnosťou výpovedí sa napadnuté uznesenie nijak nezaobrá).

- psychologické posúdenie obžalovaného v prípravnom konaní prebehlo neprípustne bez prítomnosti tlmočníka (výsledky znaleckého skúmania tak môžu trpieť v dôsledku jazykovej bariéry medzi obžalovaným a znalcom).

- obžalovaný je vo väzbe už cca 13 mesiacov, pritom dokazovanie v konaní pred súdom je stále len vo svojej úvodnej fáze, kedy okresný súd aj nesprávne v zápisnici z termínu hlavného pojednávania konaného dňa 04.02.2026 poznačil, že prehral v rámci dokazovania do konca záznam z výsluchu poškodenej z prípravného konania. Procesné zdržanie tejto väzobnej veci nebolo spôsobené obžalovaným, preventívna funkcia väzby tak začína naplňovať funkciu sankčnú, čo je neprípustné, okresný súd nijak v napadnutom uznesení neanalyzuje dôvody väzby či nutnosť jej ďalšieho trvania.

- okresný súd sa v napadnutom uznesení nedostatočne vysporiadal aj s otázkou možnej náhrady ním identifikovaných dôvodov väzby. Obžalovaný predložil svoj písomný sľub a prejavil ochotu podrobiť sa povinnostiam/obmedzeniam; obžalovaný nebol dosiaľ súdne trestaný, je u neho evidovaný jeden priestupok nesúvisiaci s násilnou/obdobnou trestnou činnosťou. Obžalovaný by sa zdržiaval na adrese trvalého bydliska, pomáhal by svojim rodičom, zdravotne odkázaným na pomoc, rešpektoval by aj zákaz kontaktu s poškodenými. Elektronický monitoring pritom predstavuje efektívny kontrolný mechanizmus.

- celkovo napadnuté uznesenie pôsobí neprípustne formalisticky, nie je presvedčivým súdnym rozhodnutím, nevysporiadalo sa ani s výpoveďou obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ktorý poprel trestnú činnosť, ktorá mu je tu kladená za vinu. Napadnuté uznesenie len reprodukuje zdôvodnenie väzby z predošlých rozhodnutí bez aktualizácie daných úvah na aktuálny stav veci.

- napadnuté uznesenie navyše obsahuje nesprávne poučenie o možnosti opravného prostriedku (ten nie je nevyhnutné podať len ihneď po vyhlásení uznesenia, ako mylne uviedol v poučení okresný súd). Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol, aby sťažnostný súd zrušil napadnuté uznesenie a prepustil ho z väzby na slobodu, resp. pri zistených dôvodoch väzby túto nahradil uložením (podľa vlastných úvah súdu) potrebných primeraných obmedzení/povinností podľa § 80 Trestného poriadku.

Prokurátorka prítomná na výsluchu obžalovaného sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzápätí vzdala práva na podanie sťažnosti (č. I. 641 spisu). K sťažnosti obžalovaného sa následne nevyjadřila.

Posúdenie sťažnosti obžalovaného sťažnostným súdom. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie,

že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, a ak vzhľadom na osobu obvineného, povahu alebo závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo § 81.

Podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku, konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Zástupca záujmového združenia alebo iná osoba ponúkajúca záruku alebo peňažnú záruku sa upovedomí o výsluchu, ak je to potrebné. Návrhy a žiadosti prokurátora sa bezodkladne doručia obvinenému a žiadosti obvineného alebo iných osôb, podané v jeho prospech prokurátorovi tak, aby sa k nim prokurátor a obvinený mali možnosť pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť; to platí aj o dôvodoch, pre ktoré má súd rozhodnúť o predĺžení celkovej lehoty väzby podľa § 76a.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania, najneskôr do piatich pracovných dní po predložení celého doposiaľ získaného spisového materiálu, so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 80 ods. 1 Trestného poriadku, ak je daný dôvod väzby, okrem dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) alebo ods. 3 písm. b), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak

- písm. a) záujmové združenie občanov alebo dôveryhodná osoba ponúkne prevzatie záruky za ďalšie správanie obvineného a to, že obvinený sa na vyzvanie dostaví k policajtovi, prokurátorovi alebo na súd, a že vždy vopred oznámi policajtovi, prokurátorovi alebo súdu vzdialenie sa z miesta pobytu, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje záruku vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočnú a prijme ju,
- písm. b) obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočný a prijme ho, alebo,
- písm. c) s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku, ak sudca pre prípravné konanie alebo súd rozhodol podľa § 80 alebo § 81, že sa obvinený ponecháva na slobode alebo že sa z väzby prepúšťa na slobodu, na posilnenie účelu, ktorý by sa inak dosiahol väzbou, môže orgán rozhodujúci o väzbe zároveň uložiť jedno alebo viac primeraných obmedzení alebo povinností, najmä ...

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť,

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán (ďalej aj „sťažnostný súd“), v súlade s citovaným ustanovením § 192 ods. 1 Trestného poriadku, na podklade sťažnosti obžalovaného, preskúmal zo všetkých hľadísk výrokovú časť napadnutého uznesenia, správnosť postupu konania,

ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou, a to obžalovaným, nie je však dôvodná. Aj sťažnostný súd je toho názoru, že u obžalovaného sú aj naďalej splnené tak formálne ako i materiálne podmienky väzby, vrátane dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a účel väzby ani v tomto štádiu trestného konania nie je možné nahradiť iným (čo do obmedzenia jeho osobnej slobody menej invazívnym) spôsobom/inštitútom trestného procesu, ako to už uviedol (správne a matériu vyčerpávajúco) okresný súd v napadnutom uznesení.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd v súlade s § 176 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 72 ods. 2 Trestného poriadku dostatočne a presvedčivo odôvodnil, prečo je nutné väzobné stíhanie obžalovaného v aktuálnom procesnom čase, a prečo nie je možné súdom zistené dôvody väzby nahradiť alternatívnym inštitútom podľa § 80 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku či § 82 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o dôvodnosť podozrenia zo spáchania stíhanej trestnej činnosti obžalovaným, ktorá dôvodnosť je nevyhnutná pre väzobné stíhanie obžalovaného, a tiež identifikovaný dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol (stručne rekapitulujúc obsah spisu, viď najmä strany 12 až 17 napadnutého uznesenia, č. I. 649 až 652 spisu), ktoré dôkazy nateraz svedčia v tejto veci v neprospech obžalovaného (ktorý svoju vinu popiera, k čomu sa na hlavnom pojednávaní aj pomerne obširne vyjadril, konkurujúc tak tvrdeniam najmä poškodených), a svoje úvahy aj bližšie, stručne, no výstižne rozviedol. Okresný súd pri tom venoval pozornosť aj obžalovaným namietanému nie plynulému priebehu trestného konania, aktuálne vo fáze súdneho konania, či aj ostatným obhajobným námietkam, týkajúcim sa aj nespokojnosti obžalovaného s výkon obhajoby v predošlom/doterajšom priebehu trestného konania (k tomu viď najmä stranu 16 až 21 napadnutého uznesenia, č. I. 651 až 654 spisu). Taktiež okresný súd náležite venoval pozornosť aj prípadnej možnosti nahradenia zistených pretrvávajúcich dôvodov väzby u obžalovaného čo do dopadu na jeho slobodu miernejšími prostriedkami trestného procesu, a to tými ponúknutými obhajobou (k čomu viď stranu 21 až 24 napadnutého uznesenia, č. I. 654 až 655 spisu).

Sťažnostný súd si všetky závery okresného súdu, voči ktorým nemá podstatnejšie výhrady, a ktoré sú prezentované v napadnutom uznesení, osvojil a v celom rozsahu na ne týmto odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a to v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/2/2018 zo dňa 23.01.2018), pričom odôvodnenie uznesenia prvostupňového a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 336/2016; ústavný súd pri posudzovaní dodržiavania ústavno-procesných princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní a rozhodnutí o osobnej slobode fyzickej osoby vychádza z toho, že na rozhodnutie vydané na rôznych inštitúciách je potrebné vzhliadať ako na jeden celok, k čomu viď tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 447/2016).

Pre úplnosť sťažnostný súd uvádza, že pokiaľ ide o väzobné dôvody trestného stíhania vedeného v tejto trestnej veci voči obžalovanému, tak zo spisového materiálu (vrátane pripojených spisov Okresného súdu Dunajská Streda týkajúcich sa väzobného rozhodovania o osobe obžalovaného z času prípravného konania) sťažnostný súd zistil (okrem iného), že väzobne rozhodované o osobe obžalovaného bolo v tomto trestnom konaní už opakované, a to prostredníctvom

- uznesenia sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 19.01.2025 sp. zn. 23Tp/6/2025 – 17, na základe ktorého bol obžalovaný (v tom čase v procesnom postavení obvineného) v tejto trestnej veci vzatý do väzby z dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Súdom boli identifikované ako naplnené tak formálne, ako i materiálne podmienky väzby vrátane uvádzaného tzv. preventívneho dôvodu, pričom väzba obžalovaného nebola nahradená dohľadom probačného/mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Procesné strany sa vzdali opravného prostriedku voči danému uzneseniu. Preklad zápisnice o väzobnom výsluchu a väzobného uznesenia súdu obžalovaný nežiadal (postačovalo mu pretlmočenie na väzobnom výsluchu prítomným tlmočníkom).

- uznesenia sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 16.04.2025 sp. zn. 23Tp/12/2025 – 101, ktorým súd zamietol žiadosť obžalovaného (v tom čase v procesnom postavení obvineného) o prepustenie z väzby na slobodu. Po opätovnom prieskume spisu súd vzhliadol ako pretrvávajúce/naplnené tak formálne, ako i materiálne podmienky väzby vrátane dôvodu tzv.

preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom väzba obžalovaného nebola nahradená dohľadom probačného/mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nebol súdom prijatý písomný sľub obžalovaného podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ani záruka tzv. dôveryhodnej osoby podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Preklad písomností súdu obžalovaný nežiadal (postačovalo mu pretlmočenie na väzobnom výsluchu prítomným tlmočníkom). Predmetné uznesenie súdu obstálo v sťažnostnom konaní, kedy Krajský súd v Trnave ako súd sťažnostný svojím uznesením zo dňa 13.05.2025 sp. zn. 3Tpo/33/2025 – 129, po vysporiadaní sa so sťažnostnými námietkami obžalovaného (vrátane okolností/zákonnosti zadržania obžalovaného dňa 18.01.2025 podľa § 85 Trestného poriadku, právnej kvalifikácie stíhanej trestnej činnosti, dôvodnosti trestného stíhania voči obžalovanému, existencie dôvodov tzv. preventívnej väzby aj vzhľadom na dĺžku/pravidelnosť/stupňujúci sa charakter stíhaného správania sa obžalovaného čo do jeho závažnosti, či v danom čase aktuálnej nemožnosti nahradenia väzby u obžalovaného, ktorý bol v danom čase stíhaný v tejto trestnej veci aj pre obzvlášť závažný zločin, atď.) sťažnosť obžalovaného zamietol.

- uznesenia okresného súdu zo dňa 06.08.2025 sp. zn. 24T/45/2025 – 466, ktoré bolo výsledkom postupu okresného súdu podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku v čase po podaní obžaloby na súd. Súdom boli identifikované ako naplnené/pretrvávajúce tak formálne, ako i materiálne podmienky väzby vrátane uvádzaného tzv. preventívneho dôvodu, pričom väzba obžalovaného nebola nahradená dohľadom probačného/mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nebol súdom prijatý písomný sľub obžalovaného podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. To všetko pri obžalobne upravenej/zmenenej (zniženej) právnej kvalifikácii stíhanej trestnej činnosti, ktorá už (na rozdiel od prípravného konania) nezahŕňa stíhanie pre obzvlášť závažný zločin, ale súbeh troch prečinov a troch zločinov (viď č. l. 417 a 418 spisu, príslušné časti na okresný súd podanej obžaloby). Obžalovaný žiadal preklad zápisnice o väzobnom výsluchu (obsahujúcu dané väzobné uznesenie okresného súdu), dodatočne mu bol doručený (č. l. 494). Na základe sťažnosti obžalovaného proti predmetnému uzneseniu okresného súdu rozhodoval vo veci Krajský súd v Trnave ako súd sťažnostný, ktorý svojím uznesením zo dňa 12.08.2025 sp. zn. 3Tos/161/2025 – 486 sťažnosť obžalovaného zamietol (zároveň sa vysporiadal so sťažnostnými námietkami obžalovaného – ohľadne zákonnosti zadržania obžalovaného resp. prvotného obmedzenia jeho osobnej slobody, zabezpečenia tlmočenia obžalovanému či prekladu písomností, vrátane tlmočenia pri znaleckom skúmaní osoby obžalovaného, či výhrad k samotnému trestnému stíhaniu alebo rýchlosti tohto väzobného trestného stíhania atď.). Okresný súd ani sťažnostný súd tak po podaní obžaloby ani za situácie, že v dôsledku zmeny právnej kvalifikácie vykonanej prokurátorom pri podaní obžaloby nebolo zákonom vyžadované skúmanie tzv. výnimočných okolností prípadu podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku (ako tomu naopak bolo v prípravnom konaní, kedy bolo prvotne proti obžalovanému vedené trestné stíhanie aj pre obzvlášť závažný zločin), nevideli možnosť náhrady väzby obžalovaného prijatím jeho písomného sľubu či dohľadom probačného a mediačného úradníka. Tu v danej súvislosti pre úplnosť sťažnostný súd uvádza, že nadbytočne vo výrokovvej časti tu napadnutého uznesenia odkazuje okresný súd na § 80 ods. 2 Trestného poriadku, čo však ako svojím dopadom drobný formálny nedostatok nie dôvodom pre inú výrokovú časť tohto uznesenia sťažnostného súdu.

Vyššie uvedené väzobné rozhodnutia súdov (a ich obsah) sú procesným stranám dôverne známe. V danom predošlom väzobnom konaní resp. rozhodnutiach súdov boli identifikované ako naplnené tak formálne (obžalovanému bolo vznesené obvinenie pre skutky, vo vzťahu ku ktorým je tu väzobne stíhaný), ako i pretrvávajúce materiálne dôvody väzby (t. j. existenciu dôvodného podozrenia, že väzobne stíhané skutky, pre ktoré bolo obžalovanému vznesené obvinenie, sa stali, naplňajú znaky aktuálne stíhanej trestnej činnosti, a že je dôvodné sa domnievať, že sa jej dopustil práve aj trestne zodpovedný obžalovaný, ktorý danú trestnú činnosť aktuálne popiera), vrátane dôvodov tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku – to s ohľadom na povahu stíhanej trestnej činnosti ako závažného trestnoprávne relevantného, podľa podanej obžaloby istý čas pretrvávajúceho, v podstate závažnosťou gradujúceho protiprávneho konania dopadajúceho najmä na osobu poškodenú, jej slobodu/telesnú integritu atď., a tiež s ohľadom charakteristiku obžalovaného ako osoby majúcej oplývať nezrelou osobnosťou so zníženou kapacitou pre zvládanie záťaže, obzvlášť interpersonálnej, kedy má mať v záťaži impulzívny charakter s prvkami násillia, a zároveň ako osoby tu dôvodne prezumovane kontinuálne agresívne a nerešpektujúco sa prejavujúcej voči poškodenú, u ktorého by dohľad štátu vzhľadom na okolnosti veci/osobu obžalovaného nebol efektívny.

Opakovanie danej argumentácie týkajúcej sa zdôvodnenia naplnenia a pretrvávania dôvodov väzby v tejto trestnej veci u obžalovaného uvádzanej v doterajších a procesným stranám dôkladne známych

väzobných rozhodnutiach súdov, a doplnenej vzhľadom na aktuálny obsah spisu prostredníctvom napadnutého uznesenia v tejto trestnej veci, považuje nateraz sťažnostný súd za nadbytočné. Išlo by o nadbytočný formalizmus zasahujúci prehľadnosť a tým zrozumiteľnosť súdneho rozhodovania, kedy taký postup nevidí sťažnostný súd vzhľadom na vyššie popísané okolnosti veci za rozporný s § 176 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Tu sťažnostný súd poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej odkaz (aký sťažnostný súd čini v tomto uznesení) na predchádzajúce rozhodnutia o väzbe a dôvody v nich uvedené je v zásade možný, pokiaľ z obsahu samotného rozhodnutia súčasne vyplýva dostatočne zrozumiteľný záver, že boli prehodnotené vo vzťahu k aktuálnemu štádiu trestného konania (čo tu sťažnostným súdom opätovne ku dňu tohto uznesenia boli) a reflektovali na jeho dovtedajší priebeh a v čase rozhodovania existujúcu dôkaznú situáciu, pričom ich aktuálnosť musí byť primerane vysvetlená individuálne vo vzťahu ku každému obvinenému (k tomu vid' uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 347/2022 zo dňa 14.06.2022). Opakovanie skutočností, ktoré odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach súdu, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel súd k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (k tomu pozri napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 384/2019 zo 17.09.2019), k čomu tu sťažnostný súd jednoznačne dospel.

Sťažnostný súd po prieskume obsahu spisu v tomto uznesení totiž nevie (v zhode s okresným súdom) skonštatovať v podstate žiadnu takú okolnosť, ktorá by mohla viesť ku korekcii už skôr súdmi identifikovaných a pretrvávajúcich dôvodov väzby u obžalovaného, za súčasnej a naďalej pretrvávajúcej nemožnosti ich náhrady miernejšími inštitútmi trestného procesu. To ani za situácie, kedy obžalovaný pred súdom vypovedal a trestnú činnosť poprel, konkurujú tak tvrdeniam obžaloby postaveným najmä (no nielen) na tvrdeniach poškodených.

Napriek vyššie uvedenému, nie je vylúčené, že by v budúcnosti, pri ďalšom väzobnom rozhodovaní o osobe obžalovaného v tejto trestnej veci, nakoľko toho času už nie je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin (a nevyžaduje sa na náhradu existujúcich dôvodov väzby zistenie tzv. výnimočných okolností prípadu v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku), nemohla byť súdom posúdená ako dostatočná kombinácia/kumulácia

- dohľadu probačného a mediačného úradníka súdu v zmysle § 80 ods. 1 písm. c) trestného poriadku, za súčasne vhodne zvolených/uložených primeraných povinností/obmedzení (§ 82 ods. 1 Trestného poriadku) obžalovanému, eventuálne v prípade potreby aj za súčasného elektronického monitorovania ich plnení osobou obžalovaného.

- záruky ponúknuť subjektom/osobou v zmysle § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorý subjekt/osoba by vzhľadom na svoj reálny vplyv na osobu obžalovaného vedela garantovať jeho správanie/konanie v zmysle daného zákonného ustanovenia, a tým efektívne dopĺňať dohľad probačného a mediačného úradníka súdu.

- aj eventuálneho písomného sľubu obžalovaného podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorý i keď dosiaľ vyhodnotený ako nedostatočný, by mohol svoju hodnotu na účely náhrady väzby zvýšiť svojím posilnením cez kumuláciu oboch inštitútov uvedených v predošlých dvoch odrážkach vyššie.

Nie je však úlohou (sťažnostného) súdu aktuálne konajúceho o väzbe iniciatívne pomáhať dotvárať/materiálne zdokladovať obhajobnú argumentáciu. Vo vzťahu k obžalovanému je tak nutné konštatovať (napriek argumentácii obhajoby pretavenej aj do sťažnosti obžalovaného) pretrvávajúce naplnenie tak formálnych ako i materiálnych dôvodov väzby, vrátane dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. A to bez možnosti ich aktuálnej náhrady.

Totíž od predošlého väzobného rozhodovania súdov nedošlo materiálne v otázkach existencie väzobných dôvodov v podstate k žiadnej zmene, ako správne zhrnul okresný súd v napadnutom uznesení, na hlavnom pojednávaní prebieha úvodná fáza dokazovania, kedy obžalovaný (na rozdiel od prípravného konania) pomerne obsiahlo vypovedá k trestnej činnosti, ktorá mu je tu kladená za vinu (svoju vinu popiera). Prevažná časť dôkazov, ktorú navrhla obžaloba na podporu obžalovaných tvrdení na hlavnom pojednávaní vykonať a ktoré boli a sú základom počiatku i pretrvávajúceho väzobného stíhania obžalovaného, ešte len má byť na hlavnom pojednávaní vykonaná – je prirodzené, že dôkazná situácia môže byť počas jej postupného vykonávania na hlavnom pojednávaní tzv. plávajúca; ak by mal súd konajúci o väzbe brať do úvahy len dôkazy na hlavnom pojednávaní medzičasom vykonané a svedčiace skôr v prospech obžalovaného, a nebrať do úvahy zvyšné dôkazy čakajúce na svoje vykonanie na hlavnom pojednávaní, a z daného by vyvodil zánik/zrelativizovanie dôkaznej situácie a tým i väzobných dôvodov, nešlo by o správny ani Trestným poriadkom zamýšľaný/preferovaný postup (argumentum ad absurdum: nakoľko trestný proces počíta s tým, že dokazovanie na hlavnom

pojednávani začína v podstate výsluchom obvineného/obžalovaného, v prípade popretia trestnej činnosti jeho osobou by bolo potom povinnosťou súdu vždy po vykonaní takého výsluchu, ktorého obsahom by bolo popretie trestnej činnosti, okamžite prepustiť obvineného/obžalovaného z väzby). Je tak nateraz bez vyššej relevancie, ak obžalovaný na rozdiel od prípravného konania podrobne ku skutkom vypovedá a neguje svoju vinu, súd konajúci o väzbe musí brať do úvahy totiž súhrnný dôkazný obraz plynúci v aktuálnom čase zo spisu, sťažnostný súd vychádza tiež zo súhrnu dôkazov nachádzajúcich sa v spise, kedy niektoré v medzičase boli na hlavnom pojednávaní vykonané, no nezistil pri tom zánik dôvodného podozrenia na strane obžalovaného zo spáchania tu žalovanej trestnej činnosti, ani zmiernenie obavy zakotvenej v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (nie je tak udržateľnou sťažnostná námietka obžalovaného, že o väzbe konajúci súd nebral do úvahy výpoveď obžalovaného učenú medzičasom na hlavnom pojednávaní).

Pokiaľ ide o plynulosť konania, sťažnostný súd nezistil žiadne také zdržanie, ktoré by mohlo byť charakterizované svojou intenzitou ako porušenie § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Sťažnostný súd síce na jednej strane dáva za pravdu obhajobe, že odo dňa 24.11.2025 sa určený ďalší termín hlavného pojednávania dňa 15.12.2025 pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne neuskutočnil, a že ďalší termín hlavného pojednávania sa reálne uskutočnil až dňa 04.02.2026 (čo je cca 10 týždňov), a že predmetné zdržanie spočívajúce v personálnych otázkach na strane okresného súdu (práceneschopnosť pôvodnej zákonnej sudkyne, následne zmena zákonného sudcu) nijak nespôsobil ani k nemu neprispel obžalovaný. No zo spisu je zrejmé, že zastupujúca sudkyňa zadala dňa 31.12.2025 (č. l. 599 spisu) úpravu s určením termínu hlavného pojednávania na deň 21.01.2026, a keď ani daný termín pre pretrvávajúcu práceneschopnosť zákonnej sudkyne nemohol byť realizovaný, zastupujúca sudkyňa zadala dňa 21.01.2026 (č. l. 611 spisu) úpravu s určením termínu hlavného pojednávania na deň 04.02.2026, ktorý už (po pridelení veci novej zákonnej sudkyňi) realizovaný bol. Ide z pohľadu sťažnostného súdu s ohľadom na § 2 ods. 6 Trestného poriadku síce o hraničnú situáciu, pokiaľ ide o časový odstup medzi dvoma termínmi hlavného pojednávania za situácie, kedy sa na danom časovom odstupe väzobne stíhaný obžalovaný/obhajoba nijak nepodieľala, no stále procesne udržateľnú. To aj s ohľadom na to, že následne boli určené viaceré termíny hlavného pojednávania (04.03.2026, neskôr zmenený, viď č. l. 641 spisu, na viacero ďalších termínov hlavného pojednávania dňa 13.03.2026, 18.03.2026, 30.03.2026, 08.04.2026, 20.04.2026) – je tak zrejmé, že okresný súd priznával a naďalej priznáva prejednaniu tejto trestnej veci procesnú prioritu presne tak, ako predpokladá už spomínané ustanovenie § 2 ods. 6 Trestného poriadku; táto trestná vec neostala od času 24.11.2025 okresným súdom zabudnutá, nepovšimnutá, koná sa v nej.

Sťažnostný súd nevidí s ohľadom na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď napr. nález ústavného súdu zo dňa 26.03.2024 sp. zn. III. ÚS 45/2024 – 32, najmä jeho body 35. a 36.) neprimerané zdržanie, ani pokiaľ ide o rozhodovanie okresného súdu dňa 25.02.2026 až 26.02.2026 (č. l. 637 ž 641 spisu) o aktuálnej žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby zo dňa 03.02.2026 (č. l. 618 až 625 spisu). Termín výsluchu určil okresný súd dňa 04.02.2026 (č. l. 626 až 628 spisu) na deň 25.02.2026, kedy v medzičase okresný súd pripravovaný priebeh väzobného výsluchu obžalovaného organizačne či inak zabezpečil (prítomnosť tlmočníka, zaslanie predmetnej žiadosti prokuratúre na oboznámenie sa s ňou a prípadné vyjadrenie k nej v zmysle § 72 ods. 3 Trestného poriadku), pričom napadnuté uznesenie bolo bez meškania po výsluchu sfinalizované/ vyhotovené a dourčené v totožný deň (resp. 26.02.2026) procesným stranám (viď doručky na č. l. 641 spisu). Vec bola následne predložená bez meškania dňa 03.03.2026 na rozhodnutie sťažnostnému súdu, ktorý po naštudovaní veci o sťažnosti obžalovaného, ktorú jeho obhajkyňa písomne odôvodnila podaním zo dňa 04.03.2026 doručeným okresnému súdu dňa 05.03.2026 (doposlané sťažnostnému súdu v daný deň), rozhodol dňa 10.03.2026 (medzičasom okresný súd zabezpečil preklad napadnutého uznesenia a doručenie takého prekladu obžalovanému). O žiadosti obžalovaného tak bolo rozhodnuté z pohľadu sťažnostného súdu bez zbytočného meškania. Sťažnostný súd v postupe okresného súdu v súdnom trestnom konaní teda nevidí žiadne také (neprimerané) zdržanie na ujmu práv obžalovaného, pokiaľ ide o včasnosť/bezodkladnosť väzobného rozhodovania či vedenia trestného konania, ktoré by mohlo viesť k oslabeniu či zániku dôvodnosti jeho väzobného stíhania; trestné konanie (aktuálne vo fáze súdneho konania) prebieha vo svojom súhrne s ohľadom na obsah spisu bez zbytočného či neprimeraného/neudržateľného meškania.

K nemožnosti nahradenia väzby obžalovaného ani v aktuálnom procesnom čase resp. k zvyšným sťažnostným námietkam obžalovaného. Sťažnostný súd pripomína (a zároveň poukazuje na

aktuálnu rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, vid' napr. uznesenie ústavného súdu zo dňa 09.09.2025, sp. zn. II. ÚS 472/2025-10), že tak z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako i judikatúry ústavného súdu vyplýva, že (sťažnostný) súd nemá povinnosť odpovedať a reagovať na každú námietku sťažovateľa, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o vzatí do či ponechaní obvineného/obžalovaného vo väzbe, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v sťažnostnom konaní. V nadväznosti na uvedené sťažnostný súd konštatuje, že výstižným/správnym spôsobom sa okresný súd vysporiadal s v podstate celou obhajobnou (aj sťažnostnou) argumentáciou týkajúcou sa otázky možnosti nahradenia väzby obžalovaného dohľadom probačného a mediálneho úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku či prijatím jeho písomného sľubu podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Totiž, po preskúmaní spisového materiálu dospel aj sťažnostný súd k rovnakému záveru, ako tomu bolo aj v prípade rozhodovania okresným súdom či vyššie popísaných predošlých väzobných rozhodnutí súdov (naposledy tých v čase po podaní obžaloby na súd postupom súdu podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku), že v prejednávanej veci nie je možné v aktuálnom procesnom čase dosiahnuť účel väzby u obžalovaného len týmito alternatívnymi inštitútmi (a to ani v ich vzájomnej kombinácii, a za súčasného uloženia primeraných povinností/obmedzení obvinenému, plnenie ktorých by bolo čo aj kontrolované technickými prostriedkami), nakoľko ich nie je možné (bez ďalšieho – ako je už naznačené vyššie ohľadne vhodnej kumulácie náhrady väzby) považovať za dostatočné na splnenie účelu väzby obžalovaného tak, ako to predpokladá Trestný poriadok.

Riziko možného zlyhania vyššie uvedených/obhajobou aktuálne ponúknutých náhrad v podobe trestnoprávne relevantného protiprávneho správania sa obžalovaného je jednoducho stále príliš veľké, pre súd/spoločnosť neakceptovateľné. Nemožno preto dôvodne predpokladať, že by dohľad probačného a mediálneho úradníka doplnený len o písomný sľub obžalovaného, ktorý dohľad ani nemôže z povahy veci prebiehať v režime dohľadu „24/7“ (t. j. nepretržite), bol aktuálne spôsobilý eliminovať vyššie uvedené dôvody väzby a riziko protiprávneho správania sa obžalovaného (ako osoby, i keď dosiaľ súdne netrestanej, no v nie dávnej minulosti cca 2,5 roka spätne v priestupkovej rovine správajúcej sa proti zákonom preferovaným normám občianskeho spolunažívania – obžalovaný sa dňa 12.08.2023 správal verbálne agresívne na iného). Totiž nerešpektovanie noriem správania sa voči druhým malo aktuálne u neho prerásť, aj s ohľadom na jeho znalecky zistenú osobnosťnú výbavu/charakteristiku, rovno do početnej a závažnej protiprávnej činnosti v podobe súbehu troch prečinov a troch zločinov namierených proti vôli/telesnej integrite poškodenej či proti spoločnosťou preferovaným normám správania sa k vôli druhých (čo znižuje istým spôsobom hodnotu ním ponúknutého sľubu, ak má ostať bez kumulácie s ďalšími náhradami väzby). V nadväznosti na uvedené k naplneniu účelu väzby ani aktuálne nemožno podľa názoru sťažnostného súdu dôjsť za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení v zmysle § 82 ods. 1 Trestného poriadku, ani kontrolou plnenia týchto povinností technickými prostriedkami, kedy taká kontrola technickými prostriedkami je „len“ monitoring, nie aktívne bránenie tu stíhanej protiprávnej činnosti. Postup podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku vyžaduje záver súdu o tom, že účel väzby je možné dosiahnuť dohľadom probačného a mediálneho úradníka, ku ktorému záveru sťažnostný súd nedospel.

Pritom je na strane súdu nutné vzájomne zväziť v konkurencii so zistenými väzobnými dôvodmi na strane obžalovaného aj potrebu ochrany poškodenej pred zásahom do jej života v podobe prípadnej nutnosti nosenia zariadenia varovania blízkosti (v zmysle § 7 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 2 zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v príslušnom znení); nateraz však sťažnostný súd, pri obhajobne aktuálne ponúkaných (a súdom vyhodnotených ako nedostatočných) náhradách zistených dôvodov väzby (písomný sľub, dohľad probačného/mediálneho úradníka), nevidí dôvod uvažovať nad takým zásahom do života poškodenej (nevidí proporcionalitu takého zásahu, na rozdiel od pretrvávajúceho zásahu do osobnej slobody obžalovaného cez výkon väzby).

Pokiaľ obžalovaný nesúhlasí s tým, že okresný súd obhajobou predkladanú obhajobnú argumentáciu nevyhodnotil ním želaným spôsobom, k danému sťažnostný súd uvádza, že medzi právo na spravodlivý proces nepatrí právo obžalovaného, aby sa súd stotožnil s jeho pohľadom na prejednávajúcu trestnú vec (a to aj čo do existencie väzobných dôvodov či ne/možnosti ich náhrady niektorým z procesných inštitútov nahradzujúcich väzbu).

Záverom sťažnostný súd uvádza, že pri rozhodovaní musí súd vždy zvažovať, či nahradenie väzby preváži nad dôvodnou obavou vyjadrenou v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) až písm. c) Trestného

poriadku, čo v prípade obžalovaného aktuálne stále nepreváži (dané sa však môže plynúcim časom zmeniť, a to nie len v dôsledku pribúdajúcich výsledkov dokazovania na hlavnom pojednávaní, ktoré eventuálne môžu priniesť aj iný obraz o skutkovom dejí než je predkladaný obžalobou, alebo napr. aj v dôsledku kumulácie riadnych záruk predložených obhajobou súdu konajúcemu o väzbe obžalovaného, najmä pokiaľ ide o dohľad/vplyvanie na obžalovaného a jeho ďalšie správanie sa pri pobyte na slobode). Požiadavka verejného záujmu na zabránení v prípadnom konaní predpokladanom vo vyššie uvedenom ustanovení tak jednoznačne aj naďalej prevažuje nad rešpektovaním osobnej slobody obžalovaného. Väzba ako krajné riešenie s najzávažnejším zásahom do základných ľudských práv spomedzi zaisťovacích inštitútov má síce trvať iba nevyhnutný čas, no tu je naďalej nutné konštatovať jej opodstatnenosť.

Pokiaľ ide o niektoré zvyšné obhajobné tvrdenia, ak

- obžalovaný nesúhlasí s tým, ako mu boli poskytované právne služby predošlými obhajcami v tejto trestnej veci, s daným sa už správne vysporiadal okresný súd v napadnutom uznesení. Totiž, pokiaľ obžalovaný aktuálne nesúhlasí s rozsahom/kvalitou jemu v minulosti v tejto trestnej veci poskytnutých právnych služieb, nič mu nebráni iniciovať prieskum daného cez právne predpisy upravujúce výkon advokácie [najmä z. č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, v príslušnom znení]. Dané, retrospektívne hodnotenie práce najmä zvolených obhajcov totiž neprislúcha činiť súdu konajúcemu o väzbe, nejde ani o skutočnosť, ktorú by mal súd na účely väzby skúmať.

- súd konajúci o väzbe vyvodí z obsahu spisu/vykonaného dokazovania záver o dôvodnom podozrení zo spáchania stíhanej trestnej činnosti väzobne stíhaným obvineným (tu obžalovaným), kedy nie je prítomná žiadna okolnosť, ktorá by vylúčila dôvodnosť trestného stíhania voči danej osobe, takým konštatovaním (vyvedením dôvodného podozrenia) súd jednoznačne nerezignuje na povinnosť bezo zvyšku rešpektovať prezumpciu nevinnej osoby v zmysle § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Pokiaľ obžalovaný v tomto smere napáda terminológiu použitú okresným súdom v napadnutom uznesení vo vzťahu k takému dôvodnému podozreniu, k danému sťažnostný súd uvádza, že z napadnutého uznesenia ako celku plynie, že okresný súd sa pohybuje jedine v medziach takého dôvodného podozrenia, neprejudikuje vinu obžalovaného.

- obžalovaný namieta, že okresný súd napadnuté uznesenie postavil na dôkazoch, ktoré neboli dosiaľ vykonané kontradiktórnym spôsobom, k danému sťažnostný súd uvádza, že dané nie je na ťarchu väzobného rozhodnutia súdu. Pri rozhodovaní o väzbe súd nehodnotí dôkazy tak, akoby tomu bolo pri meritórnom rozhodovaní o ne/vine obvineného (tu obžalovaného), kedy by s takými (nekontradiktórne vykonanými) dôkazmi musel narábať inak. Ako plynie z predošlej odrážky vyššie, súd konajúci o väzbe sa pohybuje v medziach zisťovania dôvodného podozrenia, na účel čoho je možné brať do úvahy aj dôkazy/listiny/informácie zo spisu, ktoré nie sú výsledkom kontradiktórneho procesu (tu navyše obhajobe bol daný priestor také dôkazy/informácie z nich plynúce napádať vlastnou obhajobnou argumentáciou, ktorá bola súdom konajúcim o väzbe braná do úvahy).

- obžalovaný namieta, že pri znaleckom skúmaní jeho osoby nebol prítomný tlmočník, ide už o opakovanú námietku, s ktorou sa sťažnostný súd vysporiadal vo svojom predošlom väzobnom uznesení z tejto trestnej veci zo dňa 12.08.2025 sp. zn. 3Tos/161/2025 – 486, na ktoré je poukázané už vyššie. Preto naň týmto sťažnostný súd plne odkazuje a opakuje, že v konečnom dôsledku bude vecou okresného súdu sa s touto námietkou vysporiadať v čase vyhodnocovania zákonnosti/procesnej súladnosti všetkých dôkazov v rámci hlavného pojednávania a meritórneho rozhodovania veci.

- obžalovaný namieta obsah zápisnice o hlavnom pojednávaní, má k dispozícii k tomu Trestným poriadkom zamýšľané procesné nástroje (§ 60 Trestného poriadku); okrem toho, pokiaľ ide o namietaný rozpor ohľadne vykonania dôkazu prehratím záznamu na hlavnom pojednávaní z výsluchu poškodenej, tak na č. I. 627 je v príslušnej zápisnici obžalovaným namietaná diskrepancia opravená ručne vykonanou opravou/prepisom slovami „do konca“, s podpisom (podľa všetkého) konajúcej sudkyne.

- obžalovaný poukazuje na nesprávne poučenie o opravnom prostriedku v napadnutom uznesení, v danom mu dáva sťažnostný súd za pravdu. Proti napadnutému uzneseniu však obžalovaný riadne/včas zahlásil sťažnosť, ktorú tu prejednal sťažnostný súd. Napriek danému pochybeniu boli procesné práva obžalovaného plne zachované. Okrem toho, v zápisnici o väzobnom výsluchu obžalovaného zo dňa 25.02.2026 až 26.02.2026 je uvedené správne poučenie o možnosti podať proti napadnutému uzneseniu sťažnosť do 3 pracovných dní odo dňa jeho oznámenia (č. I. 641 spisu), na čo následne podľa znenia danej zápisnice obžalovaný sťažnosť proti napadnutému uzneseniu, tu následne sťažnostným súdom prejednanú, aj zahlásil.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak (a) nie je prípustná, (b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo (c) nie je dôvodná.

Pretože sťažnostný súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť obžalovaného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.